

ဆုမြတ်မွန်မွန်

မင်းသိန်း၊ မူပိုင်လွှာ

Line

အခန်း(၁)

ရှင်မင်းသည် ဒန်းလေးပေါ်တွင် တွေ့တွေ့ငေးငေးလေးထိုင်နေရင်း မှ Kiss Me Quick ပန်းလေးတွေကို အကြောင်းမဲ့စွာ ငေးမောနေမိသည် ။ ဒွိဟစိတ်ဖြင့် ရှင်မင်းရင်ထဲမှာ ဝေခွဲမရခြင်း များ စွာ ရှိနေသည် ။ ဒီအချိန်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဖုန်းပြောရင် ကောင်းမလား။ ရှင်မင်းရဲ့ အတွေး မဆုံးခင်မှာ ဘဲ လူခေါ်ဘဲလဲသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အာရုံပျက်သွားကာ တံခါးသွားဖွင့်လိုက်လျှင် ဝမ်းသာစရာတွေ့မြင်လိုက်ရသည် ။

""ဟယ် ... ချောစု""

""အေး ... အံ့ဩသွားလား""

""နင်ကလည်း ဖုန်းမဆက် ဘာမဆက်နဲ့ ဟယ်""

ချောစုလက်ထဲမှာ ပါလာသော မာလာဟင်းနှင့် ငါးကင်ရနံ့က ဝေခွဲနဲ့လွင့်ပျံ့ပြီးလာသည် ။ အဲဒီလို အလိုက်သိသော ချောစုပါပေ။

""ဪ ... နင် ရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါ သေချာပေါက်သိနေတယ်လေ။ ဒီမှာ ငါ မာလာဟင်းနဲ့ ငါးကင်ဝယ်လာတယ်။ စားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့""

အင်း ... ဒီလိုမှ ရှင်မင်းလည်း စိတ်သက်သာရာရတော့မည်။ မဟုတ်လျှင် တစ်ယောက်တည်း ဒွိဟအတွေးတွေနှင့် ပိတ်မိသည် မှာ ဆိုးလှပါ

သည် ။ ရှင်မင်းနှင့် ချောစုမှာ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် နေရာယူမိကြသည်
။

ရှင်မင်းက ရေခဲသတ္တာထဲမှ အအေးနှစ်ဘူးကိုယူလာကာ ချပေးရင်း
မှ ...

""ငါ့စိတ်တွေ မွန်းကျပ်ရှုပ်ထွေးနေတယ်ဟယ်""

""သိနေတယ်လေ၊ ဟောဒီ ငါးကင်စပ်စပ်အိအိလေးကိုသာ စားလို
က်၊ ပွင့်ထွက်ပြီး ခေါင်းတွေ ရှင်းသွားမယ်""

ပြောလည်း ပြော ကိုယ်တိုင်လည်း တူတစ်ချောင်းနှင့် ငါးကင်ကိုဖဲ့ရွဲ့
စားနေသော ချောစုကို ကြည့်ကာ ရှင်မင်းက ပြုံးမိသည် ။ ချောစုက "
စားလေ"" ဟု ထပ်ပြောမှ သာ ရှင်မင်းက မာလာဟင်း ကို တစ်စွန်းနှို
က်စားဖြစ်သည် ။

""ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေများ မွန်းကျပ်ရှုပ်ထွေးနေတာလဲ""

""အင်း ... ဒီလိုပါပဲ""

""ဘာဒီလိုပါပဲလဲ။ မိုးသုကိစ္စမှ ဟုတ်ရဲ့ လား""

ချောစုက နင် ဘယ်လုပ်သိ ဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် မျက်လုံးလေးဝင့်ကြ
ည့်လိုက်လျှင် ကိုယ့် ငါးကင်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်အားပေးနေသော
ချောစုက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ပြကာ ...

""သိနေတယ်လေ ... နင့်မှာ တိုင်ပတ်စရာဆိုလို့ မိုးသုပဲရှိတာမှ
လား၊ ကဲ ... ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ ပြောပြ""

ပြောပြဆိုတော့မှ ပဲ ရှင်မင်းဟာ မိုးသုရဲ့ ပုံစံကို မျက်လုံးထဲမှာ မြင်
ယောင်လာသည် ။ ကိုရီးယား မင်းသားတွေလို မသိမသာကောက်ထား

သော ဆံပင်ဖွာရရာနဲ့ မိုးသူဟာ ဂျစ်ကန်ကန် ပုံစံလေးနဲ့ ခပ်မိုက်မိုက် ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။ ရုပ်ချောသည် ဟု မပြောနိုင်သော် လည်း နုဖပ်ချောမော နေပါတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးတွေထက်တောင် ပေါ်ပြူလာဖြစ်လွန်းနေတာ သူ့ Style ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါ မည်။

အကွက်စိပ် ရုပ်ကော်လာအင်္ကျီလက်ပြတ်တွေကို ဂျင်း(န်)တစ်ထည် ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ရင်း စီးကရက်ခဲထားတတ်သော မိုးသူဟာ ရှင်မင်း ကို ချစ်ခွင့်တောင်းထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ဒီလို ကြွေချင်စရာကောင် လေးကိုလည်း ရှင်မင်းက မကြွေဘဲ မနေပါ။ ဒါပေမဲ့ ...

""ဟဲ့ ... ပြောပါဆို၊ ဘာဝိုင်နေပြန်ပြီလဲ""

ရှင်မင်းရဲ့ အတွေးက ရပ်တန့်သွားရကာ ချောစုကို ငေးကြည့်ရင်းမှ ...

""နင်လည်း သိသားပဲဟာ။ ငါက ချစ်သူထားပြီဆိုလည်း အဲဒီလူကို ဘဝလက်တွဲဖော် အထိပါ စဉ်းစားရွေးချယ်ချင်တာလေ""

ချောစုက ရယ်ချင်စိတ်ဖြင့် အင်း ... ထောက်လိုက်သည်။ ။ ဒီခေတ်ထဲ မှာ အဲလိုအတွေးမျိုး ကိုယ်က ထားဦးတော့ တစ်ဖက်ယောက်ျားလေးက ထားမှာ လားဟု တွေးနေမိတာဖြစ်သည်။ ။

""သူက ကျန်တာတော့ ပြောစရာမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ကိုတော့ ငါ သဘော မကျဘူး ...

ဒါကြောင့် စိတ်ရှုပ်နေရတာ""

""ဘာလုပ်လို့ လဲဟယ်""

""နင်သိတာပဲ။ သူက ကျောင်းတောင် အဝေးသင်ပဲတက်ပြီး ဒါရိုက်တာသင်တန်းပဲ သွားတက်နေတာလေ။ ပြီးရင် ကင်မရာတစ်လုံးနဲ့

လျှောက်ရိုက်နေတာ။ နောက်ကျရင်လည်း ကိုးရီးယားမှာ ဒါရိုက်တာသင်တန်းကျောင်း ထပ်ပြီးသွားတက်ဦးမှာ ဆိုပဲ။"

""အေးလေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ အဲဒါကောင်းတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား

အလေလိုက်နေတာမှ မဟုတ်တာ""

""နင်ကလည်း ဟာ သူ့ရည်မှန်းချက်ကြီးက မရေရာ မသေချာလေ။ ဒါရိုက်တာပညာကို ဝါသနာပါတာ ငါ လက်ခံတယ်။ သူ ရှစ်တန်းလောက်ကတည်းက သူ့ဦးလေး ရှုတင်တွေ လျှောက် လိုက်နေတာပဲ ...

ဒါပေမဲ့ ဒီနိုင်ငံမှာ အခုလို ဗီဒီယိုရုပ်ရှင်တွေ ဈေးကွက်ဝင်ပုံစံမျိုးရိုက်ဖို့ လည်း စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်နှစ်နေမှ တစ်ကားနှစ်ကားလောက် ရိုက်မယ်၊ International ကို တိုးမယ်။ အဲလိုမျိုး ...

သူက Documentary တွေလျှောက်ရိုက်ချင်တာလေ။ ဗီဒီယိုရုပ်ရှင်က စိတ်ကူးပေါက်မှ ရိုက်မယ်ဆိုတာမျိုး။ ပြောရရင် လက်တွေ့ဘဝနဲ့ ကွာဟနေတယ်လေ""

""ငါ ပေါက်ပြီ။ ဒါနဲ့ ပဲ နင်က သူ့ကို အဖြေပေးဖို့ အရေး တွန့်ဆုတ်နေတယ် ဆိုပါတော့""

"အင်းပေါ့။ ပြီးတော့မှ ညှိမရ ပြုမရဆိုရင် သူနဲ့ ငါနဲ့ ပြတ်သွားရင်လည်း ငါပဲ နစ်နာရမှာ မဟုတ်လား""

""ဟား ... ဟား ... ဟား""

ရုတ်တရက်ကြီး ထရယ်သော ချောစုရယ်သံကြောင့် ရှင်မင်းပင်လျှင် ကြောင်သွားရသည် ။

""ဟဲ့ ... ဘာရယ်တာလဲ""

""ရယ်တာပေါ့၊ ဒီခေတ်ထဲမှာ ရည်းစားထားတာမပြောနဲ့ အဲဒီထက် ဆိုးတဲ့ ဟိုဒင်းဟိုဟာ ကိစ္စတွေမှာ တောင် အလွယ်တကူဖြစ်ပျက်နေကြတာ ...

ရည်းစားလေးထားတာကို အဲလောက် ဦးနှောက်ခြောက်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ"

""ဟင် ... နင်ကလည်း ။ ငါ့ဘက်က ကူပေးစဉ်းစားပေးမယ်တော့ မရှိဘူး၊ မြှောက်ပေး နေတယ်""

""မြှောက်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ။ တစ်ခါ တစ်ခါကျရင် ခေတ်ရေစီးကြောင်းတွေထဲမှာ အလိုက်သင့် စီးမျောတာအကောင်းဆုံးပဲလေ ...

မဟုတ်ရင် ကိုယ်ပဲ ပင်ပန်းတာပေါ့။ အခုလည်း နင် သူ့ကိုချစ်တယ်ဆိုရင် သူကလည်း ချစ်နေတယ် တခြားပြဿနာလည်း ကြီးကြီးမားမား မရှိဘူးဆိုရင် လက်ခံလို့ ရတာပဲ""

""ဟူး""

သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးဖြစ်သော ချောစုကတောင် ဤသို့ ဤနှယ် ပြောဆိုနေလျှင် ရှင်မင်းက လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်မိသည် ။ ငါးကင်တစ်ဖုံကို တူနှင့် ညှပ်စားရင်းမှ ...

""အခုလည်း ကျေးဇူးရှင်က ပုဂံသွားဦးမတဲ့ ""

""ပုဂံ ... ဘာသွားလုပ်မှာ လဲ""

""Documentary သွားရိုက်မှာ ဆိုပဲ။ ဓာတ်ပုံတွေလည်း ရိုက်မယ်ပေါ့

""

""အင်း ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ မကောင်းဘူးလား""

""မသိပါဘူးဟာ။ သူ့ပုံစံက အနုပညာသမား သိပ်စစ်လွန်းနေတော့ ငါနဲ့ အဆင်ပြေနိုင်ပါ့ မလားလို့ ပါ ...

အခုလည်း ခရီးသွားမှာ ကို ဘယ်လောက်ကြာမယ် ဘယ်တော့ပြန် လာမယ် ဘာမှ မပြော နိုင်ဘူး။ သူ နေချင်သလိုနေပြီး မျောလွင့်နေတဲ့ တိမ် လုပ်မယ့်ပုံစံပဲ""

""အင်း ... အဲဒါတော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး အစ်မရယ်၊ နင့်စိတ် နဲ့ နင့်ခန္ဓာ နင့်သဘော အတိုင်းပဲပေါ့""

ချောစုက စိတ်ကုန်သွားဟန်ဖြင့် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ တခြား စကားတွေကို အာရုံ လွှဲသွားသည် ။ ရှင်မင်းသည် စားပွဲပေါ်လက်ထောက်ရင်း ဒီအတိုင်းလေးနေတာပဲ ကောင်းပါမည် ဟု တွေးနေမိခဲ့ပါသည်

။

အခန်း(၂)

""မင်းထွေး ဖြစ်ဖြစ်ခေါ်သွားပါလား သားရယ်။ ဒါမှ လက်တိုလက် တောင်းလေးဖြစ်ဖြစ် ခိုင်းလို့ ရတာပေါ့""

အဝတ်အစားတွေ ထည့်နေသော သူနဘေးသို့ သူ့အမေကလာပြော လျှင် သူက အင်္ကျီ တစ်ထည်ကို ခေါက်နေရင်းမှ ချစ်စရာမေမေ့ကိုမော့ပြီး ပြုံးပြမိသည် ။ အသက်နှင့် ရင်းပြီး ကျေးဇူး ဆပ်တာတောင် ကျေဖွယ်မရှိသော ကျေးဇူးမေတ္တာများကို သူ့မိဘတွေ က ပေးခဲ့သည် ။

သူ့မိဘတွေရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ၊ ထိုသူတွေရဲ့ သားသမီးတွေ ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေကြားမှာ မိဘဆန္ဒအရ ပျော်မွေ့ နေချိန်တွင် သူက ကိုယ်ဝါသနာပါရာကိုသာ ရွေးချယ် ခဲ့သည် ။ ဒါကိုလည်း မိဘတွေက မငြိုငြင်သည့် အပြင် သူ့ဝါသနာကို အပြည့်အဝ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့ သည် ။ ဒါကြောင့် သူ့အလုပ်တွေကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာဖြင့် လုပ်နိုင် ခဲ့သည် ။

""မခေါ်တော့ပါဘူး မေမေရာ။ သားက နေချင်သလောက်နေမှာ ဆိုတော့ သူတို့ က ဘာအလုပ် မှ ရှိတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကြံတော့ ပျင်းလာမှ ပေါ့ ...

ပြီးတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲသွားချင်တယ်""

""ဒါပေမဲ့ သားရယ်၊ လမ်းခရီးမှာ ကျတော့ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာ ပေါ့""

""စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေရာ၊ ခါတိုင်းလည်း သား ရခိုင်တို့ ၊ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်တို့ ကို တစ်ယောက် တည်း သွားနေတာပဲ ...

သားအတွက် အဖော်မလိုပါဘူး။ မေမေတို့ သားအပေါ်မှာ ထားတဲ့ မေတ္တာဓာတ်တွေက ဘယ်နေရာကိုပဲရောက်ရောက် သားကို လုံခြုံစေပါတယ်""

""အမယ်လေး ... စကားတတ်လိုက်တဲ့ သားလေးတော်။ ဟုတ်ပါပြီ ... ဒါဆိုလည်း ကားကို တော့ ကြံ့ခိုင်ရေးသေချာစစ်သွား ...

ကဲ ... ပြီးရင်လည်း ထွက်ခဲ့။ မပြီးသေးလည်း ဘဲ ခဏရပ်ထားပြီးထွက်ခဲ့။ သား ဖေဖေက နို့သောက်ရင်းစကားပြောမလို့ စောင့်နေတယ်""

""ဟုတ်ကဲ့ မေမေ""

သူ့အမေက အရင်ထွက်သွားနှင့် လျှင် သူက အဝတ်အစားထည့်တာကို လက်စသတ် လိုက် သည် ။ ပုဂံကို သူရောက်သွားမယ့်အချိန်က မိုးတွင်းလောက်ဆိုတော့ သိပ်ထူတာမျိုးတွေ သိပ်ပါးတာ မျိုးတွေ မလိုအပ်ဘဲ ချည်သားအင်္ကျီ၊ တီရှပ်၊ သရိုးကွာတားဘောင်းဘီ၊ ဂျင်းပန်အရှည် နှစ်ထည် လောက်၊ နောက် သူ ဘယ်သွားသွား စောင့်သွားလေ့ရှိသော လည်ကတုံးရှပ်အဖြူနှင့် ရခိုင်ပုဆိုး အနက်ရောင် စတာတွေကိုထည့်သည်

။

တခြား တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ အသုံးအဆောင်တွေကတော့ နောက်မှ ပဲ ထည့်တော့မည်။ အပေါ်ထပ်ဘုရားခန်းဘေးက အခန်းဟာ သူတို့ မိသားစုရဲ့ Family Room ဖြစ်တာကြောင့် မိသားစု တွေ တီဗီကြည့်၊

နွားနို့သောက် စကားစမြည်ပြောရာ အခန်းဖြစ်သည်။ ညမအိပ်ခင် နွား
နို့အတူ သောက်ကြတာလည်း သူ ငယ်ငယ်လေးတည်းက လိုက်နာခဲ့ရ
သော မိသားစုစည်းကမ်း ဖြစ်ပါသည်။

""ဟိုင်း ... ဖေဖေ""

ဆိုဖာပေါ်မှာ မှီလျော့ဖြေထိုင်နေသော ဖေဖေက သူ ဝင် လာပြီး နှု
တ်ဆက်သောအခါ လက်တစ်ဖက် ထောင်ပြသည်။

""ထည့်လို့ ပြီးပြီလားကွ ငါ့သား""

""ပြီးသလောက်တော့ ရှိပြီ ဖေဖေ။ တိုလီမုတ်စလေးတွေ နည်းနည်း
ပါးပါးပဲ ကျန်တော့ တာပါ""

""အင်း ... ခရီးသွားတာ အဓိက မှာ ချင်တာကတော့ ကျန်းမာရေးဂ
ရုစိုက်ဖို့ ပါပဲ။ သား နေရာဒေသအသစ်ဆိုတော့ စားတာသောက်တာ ဂရု
စိုက်ကွ ...

Side effect သိပ်မဖြစ်တဲ့ ဟာမျိုးတွေပဲ အရင်စား""

""ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ စိတ်ချပါ""

""အေး ... အဲဒါတွေထက် အရေးကြီးတာ ပြောရရင်တော့ သား ဟို
မှာ နေဖို့ ထိုင်ဖို့ စီစဉ်ထား ပြီးပြီဆိုတာပဲ""

""ဟင် ... ဟုတ်လား။ ဘယ်ဟိုတယ်လဲ ဖေဖေ""

သူ့စကားကို ဖေဖေနဲ့ မေမေက သဘောတကျရယ်မောကြသည်။ ။
သူကတော့ နားမလည်သဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးပြုံးမိကာ နို့ကို တစ်ငုံ
မော့မိသည်။ ။

""ဟိုတယ်ထက် အဆင့်မြင့်တဲ့ နေရာပေါ့ သားရဲ့ ""

သူ့အမေက ဝင်ပြောသည်။ သူက မေမေ့ကိုမော့ကြည့်မိကာ ...

""ဘယ်နေရာမျိုးမို့လဲ မေမေ။ သားက ဧရာ River View ဟိုတယ်မှာ တည်းဖို့ စိတ်ကူး ထားတာ။ Booking တော့ မလုပ်ရသေးပါဘူး ...

ဒီအချိန်က တိုးလည်း သိပ်မကျသေးတာနဲ့ ။ ရောက်တော့မှ ပဲ ကြည့် ပြီးငှားတော့မလို့ လေ""

""အင်း ... ဟိုတယ်မှာ မတည်းပါနဲ့ သားရယ်။ အခုသားတည်းရမယ့်နေရာကလည်း ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဲ့ နီးပါတယ်။ ပြီးတော့ ယွန်းထည်တွေလုပ်တဲ့ နေရာမှာ သားနေရမှာ ...

နောက် ... သူတို့ က လက်မှုပစ္စည်းလေးတွေ ယွန်းထည်တွေ ပုဂံအမှတ်တရပစ္စည်းတွေ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကြီးလည်း ဖွင့်ထားတယ်။ ဒီတော့ သားရဲ့ ပုဂံခရီး၊ သားရိုက်မယ့် Documentary အတွက် သူတို့ က ကောင်းကောင်း ကြီး အကူအညီပေးနိုင်မှာ ပါ""

သူ့အဖေက စကားဆုံးလျှင် လိပ်စာကတ်လေးတစ်ခုအား သူ့ကိုကမ်းပေးလေသည်။ ။ ရွှေအိုရောင် လိပ်စာကတ်လေးပေါ်တွင် ရေးထားတာက MYANMAR'S POEM တဲ့ ။ ယွန်းထည်၊ ကြိမ်ထည်၊ ဗေဒါရိုးစသဖြင့် လက်မှုပစ္စည်းများ ရောင်းချသော ဆိုင်ကြီးဖြစ်သည်။ ။ နောက်ဘက်မှာ တော့ ဆိုင်ရှင်တွေရဲ့ နာမည်ကိုရေးထားပါသည်။ ။

""ဦးအောင်တိုး ... ဒေါ်မြမြရွှေ""

သူ့နှုတ်ခမ်းက အသံထွက်ပြီး ရေရွတ်မိလျှင် သူ့အဖေက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ ...

""ဟုတ်တယ် သား။ သူတို့ က ဖေဖေ မိတ်ဆွေတွေပေါ့၊ ဖေဖေ မကွေးဘက်မှာ တာဝန်ကျ တုန်းကလည်း သူတို့ နဲ့ တော်တော်လေးကို ရ

င်းနှီးခဲ့တာပေါ့။ နှစ်ယောက်လုံးစိတ်သဘောထား ပြည့်ဝ ပြီး အရမ်း ဖော်ရွေကူညီတတ်ကြတယ် ...

သား လာမည်ဆိုတော့လည်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေကြတာလေ။ ဖေ ဖေတို့ ကိုလည်း လာလည် ဖို့ ခဏခဏ ဖိတ်ပေမယ့် နောက်ပိုင်းတော့ ဖေဖေလည်း အလုပ်ရှုပ်လွန်းတာနဲ့ မသွားဖြစ်တော့တာပေါ့ ...

အဲဒါ သား လာမယ်ဆိုရင် သူတို့ အိမ်မှာ ပဲ ဆက်ဆက်တည်းဖို့ တ တွင် တွင် တောင်းဆိုတယ်။ ဒီတော့ ..."

"ဖေဖေရယ် ... သူတို့ စေတနာကိုတော့ သား အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ရက် နှစ်ရက် ကိစ္စမဟုတ်တော့ အခက်ခဲတွေဖြစ်မယ် ထင်တယ် ...

သားက ပြီးတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တာလေ"

"အင်း ... ဒါတွေလည်း ဖေဖေက ပြောပြပါတယ်။ သူတို့ က သူတို့ နဲ့ တစ်အိမ်တည်း မထားပါဘူးတဲ့ လေ"

သူတို့ ဝိုင်းကြီးက အကျယ်ကြီးဆိုတော့ ဧည့်သည် ဘာညာလာရင် တည်းဖို့ ခိုဖို့ အိမ်လေး တစ်လုံး သပ်သပ်ဆောက်ထားတာ ရှိတယ်တဲ့ ။ အဲဒီမှာ သားကိုစိတ်ကြိုက်လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ ရအောင် စီစဉ် ပေးမယ်တဲ့ လေ"

သူက ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ပြုံးနေလျှင် သူ့အမေကလည်း သူ့ကိုပြုံးပြီးပြောသည် ။

"သားရယ် ... တကယ်တော့ ဟိုးအရင်ထဲက သားဖေဖေက သူတို့ ကို ဆောင်မကူညီဖူးတော့ သူတို့ က အရမ်းကျေးဇူးဆင်ချင်တာလေ။ အ ညာသူ အညားသားတွေပီပီ သူတစ်ထူးရဲ့ ကျေးဇူးကို တအားသိတတ်ပြီး

အမြဲတမ်း ကျေးဇူးဆပ်ချင်နေတဲ့ သူတွေဆိုတော့ အကူအညီပေးဖို့ တောင် တောင်းတောင်းပန်ပန် ကမ်းလှမ်းနေတဲ့ သဘောပေါ့ ...

သားဘက်ကိုလည်း နားလည်ပါတယ်။ သားလည်း ဟိုတယ်မှာ ပဲနေရတာ ပိုတော့ ကြိုက်မှာ ပေါ့။"

အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့လည်း သူက မိဘတွေရော၊ တစ်ဖက်က မမြင်ဖူးသေးသည့် ပုဂံ အိမ်ရှင်တွေရောကို အားနာသွားသည် ။ အထူးသဖြင့် သူ့မိဘတွေကို အားနာတာက ပိုပါသည် ။ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ အမိန့်မပေးတတ်ဘဲ သူ့ဆန္ဒကိုသာ အလေးထားတတ်သော မိဘတွေကို သူ အမြဲတမ်း လေးစားတာက ပိုပါသည် ။

""ဟိုတယ်မှာ တော့ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မကြည့်ရဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကို နွေးနွေး ထွေးထွေး ကြိုဆိုချင်တဲ့ မြို့ခံတွေရှိတယ်ဆိုတာကလည်း တစ်မျိုးဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါတယ် ...

ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ။ သား သူတို့ ဆီမှာ ပဲ တည်းပါ့မယ်။ သားအတွက်နဲ့ သူတို့ မှာ အရမ်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်ရတယ် ဆိုရင်တော့ လည်း သား အဲ့ခါကျမှ ပဲ ဟိုတယ်ပြောင်းလိုက်ပါ့မယ်။"

""ကောင်းတာပေါ့ သားရယ်။ သူတို့ သိရင် သိပ်ဝမ်းသာကြမှာ ။ ဒါဆို မေမေ ဖုန်းဆက်လိုက် တော့မယ်နော် သား။"

""ဆက်ရင်လည်း ဆက်ပေါ့ မေမေ။ ရပါတယ် ဒါပေမဲ့ သားအတွက် ထမင်းပွဲတွေ ဘာတွေ ကြိုစီစဉ်မှာ မို့လို့ ဘယ်အချိန်ရောက်မလဲ ဆိုတာတော့ မပြောပါနဲ့ ...

သားလည်း လမ်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး မောင်းသွားမှာ မို့လို့ ""

""အေး ... အေး ... သားလေး။ ဖုန်းတော့ အမြဲဖွင့်ထားနော်""

""စိတ်ချပါ မေမေရဲ့ ၊ သား ဖုန်းလည်း ဆက်ပါမယ်။ မတ်ချီလည်း ပို့မယ် ... ဟဲ ဟဲ""

သူမိဘတွေနှင့် နို့အတူသောက်ကာ ထွေရာလေးပါးစကားတွေပြောရင်း နည်းနည်း ညဉ့်နက်တော့မှ ပဲ လက်ကျန်ပစ္စည်းတွေထည့်ဖို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။ ဒါပေမဲ့လည်း ပစ္စည်းမထည့်သေး ဘဲ သူ သတိရတာတစ်ခုကို အရင်လုပ်ပါသည် ။ သူ့ရဲ့ ဖုန်းကို ကောက်ယူကာ သူ့အခန်းဘေးက ဝရန်တာကို ထွက်လာခဲ့သည် ။

ညလေပြည်အောက်တွင် နီယွန်မီးရောင်များမှ တစ်ဆင့်မြင်နေရသော အိမ်များမှာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေကြသည် ။ သစ်ပင်သစ်ရွက်များ ပေါ်သို့ အလင်းရောင်က ဖြာကျနေသောကြောင့် သစ်ရွက်တွေက လက်လက်ဖြာနေကြသည် ။ သူက ညအလှကိုရှုစားရင်းမှ ရှင်မင်းထံကို ဖုန်းခေါ်လိုက်သည် ။ တောလာအွပ်ရဲ့ သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စလေးကို နားထောင်ပြီးနောက် ရှင်မင်းက ဖုန်းဖွင့် ကိုင်သည် ။

""အင်း ... မိုးသု၊ ပြော""

ရှင်မင်း အသံက အမြဲတမ်း ချို့မယောင်နှင့် ဆတ်ဆတ်ကလေးဖြစ်နေတတ်တာလည်း သူမရဲ့ ထူးခြားမှုတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

""ဘာလုပ်နေလဲ ရှင်မင်း""

""စာဖတ်နေတာ""

ရှင်မင်းက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရထားပြီးဖြစ်သော်လည်း U K က MBA ကို Distance တက်နေသူဖြစ်သည် ။ ဒီအတွက် စာတွေလည်း အမြဲဖတ်နေရသူဖြစ်ပါသည် ။ ပညာကို တော့ အင်မတန်အလေးထား

ကာ အစဉ်အမြဲ ကြိုးစားနေသူလေးဖြစ်သည်။ ။

""အင်း ... စာပဲဖတ်နေတော့မှာ လား။ ရည်းစားစာလေးဘာလေး ရော မဖတ်တော့ဘူး လား""

""ဟား ... ဘယ်ကရည်းစားစာကို ဖတ်ရမှာ လဲ""

""ကိုယ်ပေးတဲ့ ရည်းစားစာပေါ့။ ရှင်မင်း ဖတ်ချင်ရင် ကိုယ်ပေးမှာ ပေါ့။ on paper နဲ့ ပေးမှာ နော်။ အရမ်းတန်ဖိုးရှိတယ်""

""အောင်မယ်လေးဟဲ့ ... ဖြစ်ရသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ တန်ဖိုးရှိရမှာ လဲ၊ ဖောင်တိန် အကောင်းစားနဲ့ ရေးထားတာမို့လို့ လား""

"" မဟုတ်ဘူး လေ၊ ဒီခေတ်ထဲမှာ စာရွက်ပေါ် ဘောပင်နဲ့ စာရေး ပေးတာ အရမ်းရှားသွားပြီ။ အားလုံးက g-mail ကနေ စာပို့မလား၊ Face book ကနေ Message ပို့မလား ...

မြန်မာလို စပါယ်ရှယ်ရေးပြီး ပို့လို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာရွက်လေးပေါ် မှာ ရေးပြီး စာအိတ်ထဲ ထည့်ပေးတဲ့ အစဉ်အလာကတော့ အရမ်းရှားသွားပြီ။ ဒါကြောင့် ""

""တော်ပါပြီ။ အဲလောက် ရှင်းပြမနေပါနဲ့ ""

""အင်း ... ရှင်မင်းကို ကိုယ် မေးလ်နဲ့ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ပို့ပေး ထားတယ်""

""ဘာသီချင်းလဲ""

""မင်းအတွက်(၃) အခွေထဲက သီချင်းလေးပါ။ သည်းခံပြီးတော့ စောင့်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဆိုတဲ့ သီချင်းလေ ""

""အင်း ... သိတယ်။ အံ့မယ် ... ဘာလဲ။ အဲ့သီချင်းထဲမှာ ပါတယ်

လေ။ ငါ ချစ်တော့ ချစ်နေ တယ်။ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တော့ မပေးချင်ဘူးဆိုတာ ပါတယ် မဟုတ်လား။ ဘာလဲ ... ရှင်က ကျုပ်က ချစ်တော့ချစ်နေပြီ။ တမင်ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားတယ်လို့ ထင်နေတာလား။"

ရှင်မင်းရဲ့ ရန်တွေ့သံကြောင့် သူက တိုးဖွဖွရယ်မိသည် ။ စိတ်ထဲက တော့ အဲဒီလိုများ ဖြစ်နေလားမသိဘူးနော်ဟု လည်း တွေးနေမိလေသည် ။ ရှင်မင်းဟာ သူ့အပေါ်ကို ကြင်နာသလို ရှိသော် လည်း ဘာကြောင့် များ အဖြေပေးဖို့ ကိစ္စကို အချိန်ဆွဲသလို ဖြစ်နေလဲဆိုတာ သူ မစဉ်းစား တတ် တော့ပါချေ။

""မထင်ပါဘူး။ မချစ်သေးဘူးပဲ ထင်ပါတယ်""

""အံ့မယ်""

""ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ် ကြားဖူးတာတစ်ခုရှိတယ်။ အချစ်နဲ့ ချောင်းဆိုးတာဟာ အောင့်ထားလို့ မရဘူးတဲ့ ...

ရှင်မင်းသာ ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်ရိုးမှန်ရင် ဒီလောက်ထိ နေ,နေစရာအကြောင်း မရှိဘူးလို့ မြင်တယ်။ အရမ်းချစ်နေရင် ချက်ချင်းကို အဖြေပေးမိမှာ ပဲ မဟုတ်လား။"

သူ့စကားကို ရှင်မင်းမှာ ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ဘဲ အီးအဲဖြစ်နေရသည် ။ သူကလည်း မဖြေချင်တဲ့ သူကို ဆက်မေးမနေတော့ဘဲ လိုရင်းကိုသာ ပြောလိုက်ပါသည် ။

""ရှင်မင်းကိုတော့ ကိုယ်ပြောဖူးပါတယ်။ အခုကတော့ နှုတ်ဆက်တာပေါ့။ ကိုယ် မနက်ဖြန် ပုဂံသွားတော့မယ် ရှင်မင်း။"

""ဪ ... ဟုတ်လား။"

ထွက်လာသော ရှင်မင်းရဲ့ အသံက သိပ်ပြီးဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိ

လှပါ။ တကယ်ဆို ဒီလို အချိန်မှာ ပုဂံလိုဒေသကို ခရီးထွက်မည့် သူအတွက် အားကျပျော်ရွှင်သော စကားများ ရောက်လာသင့် သည် မဟုတ်ပါလား။

""အင်း ... နည်းနည်းတော့ ကြာမယ် ထင်တယ်""

""အင်း""

ရှင်မင်းအသံက စကားလုံးကိုတောင် ချွေတာနေသည့် ပုံ။ ခဏနေတော့မှ အသံထွက်လာ သည် ။

""မိုးသု""

""အင်း ... ပြောလေ ရှင်မင်း""

""မိုးသု ဘဝမှာ ဒီအလုပ်ကိုပဲ ဇောက်ချလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာလားဟင်""

""ဘာလဲ ... ရှင်မင်း။ အဲဒါက ရှင်မင်းအဖြေပေးမယ့်ကိစ္စနဲ့ ဆက်စပ်နေလို့ လား""

သူမေးခွန်းကို ရှင်မင်းက ချက်ချင်းပြန်မဖြေနိုင်ပါ။ မဖြေတော့လည်း သူကပဲ ဖြေစရာရှိတာကို ဦးစားပေး ဖြေဖြစ်သည် ။

""ကိုယ်က ဒီအလုပ်ကိုပဲ ဝါသနာပါတယ်လေ ရှင်မင်း၊ ဒါတွေလုပ်နေရရင် စိတ်ချမ်းသာ တယ်၊ ပျော်ရွှင်တယ် ...

ဘဝမှာ ကိုယ် ဝါသနာပါပြီး စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ရတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခွင့်ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ကံကောင်းသလဲ""

သေချာတာကတော့ ဝါသနာပါသော အလုပ်ကိုဦးစားပေးလုပ်နေတယ် ဆိုသော်ငြားလည်း လက်ရှိမှာ သူ့မိဘတွေက နောင်ရေးအတွက် စီမံ

ပေးထားသော အရှိန်ရလည်ပတ်နေသည့် လုပ်ငန်း များကိုလည်း အချိန် ရရင် ရသလို လေ့လာလုပ်ကိုင်နေသည် ဆိုတာကိုတော့ ထည့်မပြောဖြစ် တော့ပါ။

""အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ထားပါတော့လေ (ရှင်မင်းက စိတ်ကိုပြော င်းလိုက်ကာ အသံက လည်း အနည်းငယ်သွက်လာသလိုဖြင့် ...)

""ဒါနဲ့ ပုဂံကို တစ်ယောက်တည်းသွားမှာ လား""

""ဟုတ်တယ်၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ""

""ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကားမောင်းသွားမှာ လား""

""အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ရှင်မင်းလည်း စိတ်ဝင်စားရင် လိုက်လည် လေ။ အခုမဟုတ်တောင် ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လိုက်လည်လို့ ရ တာပဲ ...

ဒီအချိန်ဆို ပုဂံက အရမ်းသာယာပြီး အရမ်းလှတာ။ ပုပ္ပားဆိုတာက တော့ ပြောမနေနဲ့ တော့။ နွေရာသီတောင် ကန္တရာထဲက အိုအေစစ်လို့ တင်စားကြတာလေ။ ခုချိန်ကျတော့ မြင်မြင်သမျှ စိမ်းစိုမှ ဝိုင်းညှို့နေ တော့တာ""

သူက ပုဂံပုပ္ပားအကြောင်း တခုတ်တရပြောပေမယ့် တစ်ဖက်က စိတ်ပါပုံလည်း မရ။ စိတ်ဝင်စားပုံလည်း မရချေ။ အင်း ... အဲလိုက်ပြီး ခဏနေတော့မှ ...

""ဒါဆို မိုးသူက ခရီးတွေ ထွက်ရတာ အရမ်းဝါသနာပါတာပေါ့""

""ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်က ခရီးသွားရင် အဲဒီက ဒေသခံတွေရဲ့ လူနေမှု ဓလေ့စရိုက်လေးတွေ လေ့လာရတာ အရမ်းဝါသနာပါတယ်၊ နယ်ဘက် ကလူတွေက အရမ်းရိုးသားပွင့်လင်းကြတယ်လေ""

""အင်း:""

တစ်ယောက်က ရွန်းရွန်းဝေနေသလောက် တစ်ယောက်က အင်း အဲ
ဆိုသောအခါ စကား ပြောရတာ ပျင်းခြောက်ခြောက်နိုင်လာသည်။ သူ့စ
ကားတွေကို ရှင်မင်းက စိတ်ဝင်စားပုံလည်း မပေါ် သဖြင့် သူက ဆက်
လက်မနှောင့်ယှက်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

""ရှင်မင်း စာဖတ်နေတာဆိုလည်း ဆက်ဖတ်လေ။ ကိုယ့်ကြောင့် အ
နှောင့်အယှက် ဖြစ်နေဦး မယ် ...

ကိုယ်က အထွေထွေ မရှိပါဘူး။ ခရီးသွားမှာ မို့နှုတ်ဆက်တဲ့ သဘော
ပါပဲ။ ဘာမှာ ဦးမလဲ ရှင်မင်း:"

""အင်း ... အထွေအထူတော့လည်း မှာ စရာမရှိပါဘူး:"

တစ်မြို့တစ်ရွာ သွားမယ့်လူကို ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ဖို့ တောင် မမှာ
တော့ဘူးလားလို့ မေးချင် စိတ်လည်း မရှိတော့ပါ။

သူမ သဘောအတိုင်းသာပါပဲ။

""အိုခေလေ ... ဒါဆို ကိုယ် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်။ ဂွတ်နိုက်
ရှင်မင်း:"

""အင်း ... ဂွတ်နိုက်""

ရှင်မင်းက အသာအယာ ဖုန်းချလို့ သွားလျှင် သူသည် ဘာမှ မတတ်
နိုင်လျှင် လုပ်သည့် ထုံးစံလို ပခုံးတွန့်မိသည်။ အဲဒီနောက် ရှည်ရှည်ဝေး
ဝေး သိပ်စဉ်းစားချိန်မရဘဲ ကျန်ရှိပစ္စည်းစာရင်းတွေ ထည့်ရပါသည်။

အရေးကြီးတာတွေက ကင်မရာ၊ ဖုန်း၊ ဖုန်းအားသွင်းသည့် ကြိုး၊ မှ
တံပုံတင်၊ သူ့ရဲ့ Laptop၊ Stick စသဖြင့် ... စသဖြင့် ...

သူ့ အမြဲသုံးစွဲနေကြဖြစ်သော L'oreal hydrafresh နေလောင်ကာ
လိမ်းဆေး၊ ဂျဲလ်၊ Roll on၊ Polo ရေမွှေး၊ After Shave စသဖြင့် စသဖြင့်
ပစ္စည်းတွေကြားထဲမှာ နစ်မြောရင်း ပုဂံ ခရီးစဉ်အတွက် ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်
နေခဲ့သည်။ ။
